

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا (1)

هر آینه ما باز کردیم برای تو فیروزی آشکاری. (1)

لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَ مَا تَأَخَّرَ وَ يُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَ يَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا (2)

تا ببامرزد برای تو خدا آنچه گذشت از گناه تو و آنچه باقی مانده و تمام کند نعمت خود را بر تو و راه نماید ترا راهی راستی. (2)

وَ يَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا (3)

و یاری دهد ترا خدا یاری قوی. (3)

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ ۗ وَ لِلَّهِ جُنُودُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ ۗ وَ كَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا (4)

او است آنکه فرو فرستاد آرامش را در دل های ایمان آورنده گان تا بیفزایند ایمانی همراه ایمان ایشان. و برای خدا است لشکر های آسمان ها و زمین. و است خدا دانا، نهایت هوشیار. (4)

لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَ يُكْفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ ۗ وَ كَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا (5)

تا در آورد مردان ایمان آورنده و زنان ایمان آورنده را در بوستان هائیکه می رود از زیر آنها جوی ها همیشه باشند گان در آنها و دور کند از ایشان بدی های ایشان را. و است این نزد خدا کامیابی بزرگی. (5)

وَ يُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَ الْمُنَافِقَاتِ وَ الْمُشْرِكِينَ وَ الْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوْءِ ۗ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ ۗ وَ غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَ لَعَنَهُمْ وَ أَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ ۗ وَ سَاءَتْ مَصِيرًا (6)

و عذاب می کند مردان منافق را و زنان منافق را و مردان مشرک را و زنان مشرک را، گمان کننده گان به خدا گمان بد. بر ایشان است برگشت بد؛ و خشم کرد خدا بر ایشان و نفرین کرد ایشان را و آماده ساخت برای ایشان دوزخ را؛ و بد جایگاه است. (6)

وَاللَّهُ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا (7)

و برای خدا است لشکر های آسمانها و زمین. و است خدا غالب، نهایت هوشیار. (7)

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَ مُبَشِّرًا وَ نَذِيرًا (8)

هر آئینه ما فرستادیم ترا گواهی و مژده دهنده ئی و بیم دهنده ئی. (8)

لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَ رَسُولِهِ، وَ تُعْزِرُوهُ وَ تُوقِّرُوهُ وَ تُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَ أَصِيلًا (9)

تا ایمان آورید به خدا و پیغمبر او و عزت کنید او را و احترام کنید او را و به پاکی یاد کنید او را (خدا را) صبح و شام. (9)

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ، فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ، مَن أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمَسِيئَتِهِ أَجْرًا عَظِيمًا (10)

هر آئینه آنانکه می بندند پیمان وفا داری با تو جز این نیست که می بندند پیمان وفا داری با خدا، دست خدا بالای دست های ایشان است. پس کسی که بشکند پیمان را پس جز این نیست که می شکند پیمان را بر ضد نفس خود؛ و کسی که به انجام رساند آنچه را که عهد کرده بر آن خدا را پس می دهد (خدا) او را مزد بزرگی. (10)

سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلْنَا أَمْوَالَنَا وَ أَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا، يَقُولُونَ بِالسِّنِينَ مَّا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ، قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا، بَلْ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا (11)

خواهند گفت برای تو پس مانده گان از بادیه نشینان: مشغول ساخت ما را مال های ما و خانواده های ما پس آمرزش بخواه برای ما. می گویند به زبان های خود آنچه نیست در دل های ایشان. بگو: پس چه کسی می تواند برای شما از جانب خدا چیزی اگر بخواهد به شما زبانی یا بخواهد به شما فایده ئی. بلکه است خدا به آنچه می کنید آگاه. (11)

بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَّنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولَ وَ الْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَ زِيِّنَ ذَٰلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَ ظَنَنْتُمْ ظَنًّا سَوِيًّا وَ كُنْتُمْ قَوْمًا بُورًا (12)

بلکه گمان کردید شما آنکه هرگز بر نمی گردند پیغمبر و ایمان آورنده گان به سوی خانواده های شان هیچ وقت و آراسته کرده شد این در دل های شما و گمان کردید گمان بد و بودید (و شدید) شما قومی تباه شده. (12)

وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا (13)

و کسی که ایمان نمی آورد به خدا و پیغمبر او پس هر آینه ما آماده کرده ایم برای نامعتقدان آتش شعله ور. (13)

وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ، وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا (14)

و برای خدا است پادشاهی آسمان ها و زمین. می آمرزد برای کسی که می خواهد و عذاب می کند کسی را که می خواهد. و است خدا آمرزنده، با رحم. (14)

سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ صلى يُرِيدُونَ أَن يُبَدِّلُوا كَلِمَ اللَّهِ، قُلْ لَن تَتَّبِعُونَا كَذَلِكَ قَالَ اللَّهُ مِنْ قَبْلُ صلى فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا، بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا (15)

خواهند گفت پس مانده گان وقتیکه رفتید به سوی غنائم تا بگیرید آنها را: بگذارید ما را تا از پی شما بیاییم؛ می خواهند آنکه تبدیل کنند سخن خدا را. بگو: هرگز از پی ما نمی آئید، این چنین فرموده خدا از پیش؛ پس خواهند گفت: بلکه حسد می کنید بر ما. بلکه بودند نمی فهمند مگر اندکی. (15)

قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُنُدَعُونَ إِلَىٰ قَوْمِ أُولِي الْأَرْبَابِ شَدِيدٍ تَقْتُلُونَهُمْ أَوْ يُسَلِّمُونَ صلى فَإِنْ تَطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا صلى وَإِنْ تَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِّن قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا (16)

بگو برای پس مانده گان از بادیه نشینان: خوانده خواهید شد به سوی قوم صاحب جنگ قوی، جنگ می کنید با ایشان یا تسلیم می شوند؛ پس اگر فرمانبرداری کنید می دهد شما را خدا مزدی نیکی؛ و اگر رو گردانید آنچنان که رو گردانیدید از پیش، می کند عذاب شما را عذابی درد دهنده ئی. (16)

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَىٰ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرْجٌ صلى وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يَدْخُلْهُ جَنَّتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ صلى وَمَنْ يَتَوَلَّ يَعْذِبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا (17)

نیست بر نابینا ملامتی و نه بر لنگ ملامتی و نه بر بیمار ملامتی. و کسی که می کند فرمانبرداری خدا را و پیغمبر او را در می آورد او را در بوستان ها، می رود از زیر آنها جوی ها؛ و کسی که رو می گرداند می کند عذاب او را عذابی درد دهنده ئی. (16)

لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَبَهُمْ فَغَنًّا قَرِيبًا (18)

البته به یقین خوشنود شد خدا از ایمان آورنده گان چون می بندیدند پیمان وفا داری با تو زیر درخت پس دانست آنچه در دل های شان بود پس فرو فرستاد آرامش بر ایشان و پاداش داد ایشان را فیروزی نزدیکی. (18)

و مَغَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا^ص وَ كَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا (19)

و غنائم بسیار می گیرند آنها را. و است خدا غالب، نهایت هوشیار. (19)

وَعَدَكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَلَ لَكُمْ هَذِهِ^ص وَ كَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَ لِتَكُونَ آيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ وَ يَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا (20)

و عده داده است شما را خدا غنائم بسیار می گیرید آنها را پس سریع ساخت برای شما این غنیمت را و باز داشت دست های مردم را از شما و تا باشد نشانه ئی برای ایمان آورنده گان و رهنمائی می نماید شما را راهی راستی. (20)

وَ أُخْرَى لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا^ص وَ كَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا (21)

و دیگر (غنائم) نداشتید قدرت بر آنها، به یقین در بر گرفت خدا به آنها. و است خدا بر همه چیز توانا. (21)

وَ لَوْ قَاتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوَلَّوْا الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وِلْيَاءَ وَ لَا نَصِيرًا (22)

و اگر جنگ می کردند با شما آنانکه نامعتقد شدند البته بر می گردانیدند پشت ها را باز نمی یافتند دوستی و نه یاری دهنده ئی. (22)

سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ^ص وَ لَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا (23)

روش خدا آنکه به یقین گذشت از پیش؛ و هرگز نیابی برای روش خدا تبدیلی. (23)

وَ هُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَ أَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ^ص بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ^ص وَ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا (24)

و او است آنکه باز داشت دست های ایشان را از شما و دست های شما را از ایشان در میان (وسط) مکه از بعد آنکه فیروزی داد شما را بر ایشان. و است خدا به آنچه می کنید بینا.

(24)

هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ الْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ مَحِلَّهُ^ص وَ لَوْ لَا رِجَالٌ

مُؤْمِنُونَ وَ نِسَاءٌ مُّؤْمِنَاتٌ لَّمْ تَعْلَمُوهُمُ أَنْ تَطَّوُّوهُمْ فَتُصِيبِكُمْ مِنْهُمْ مَعْرَةٌ بِغَيْرِ عِلْمٍ لِيَدْخُلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ ۗ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا (25)

ایشان آنانند که نامعتقد شدند و باز داشتند شما را از مسجد الحرام و قربانی را موقوف کرده از آنکه برسد به جای خود. و اگر نبودند مردان ایمان آورنده و زنان ایمان آورنده نمی شناسید ایشان را آنکه پای مال کنید ایشان را پس برسد شما را از ایشان ننگی بدون دانش؛ تا در آورد خدا در رحمت خود کسی را که می خواهد. اگر از همدیگر جدا می شدند البته عذاب می کردیم ما آنان را که نامعتقد شدند از ایشان عذابی درد دهنده ئی. (25)

إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۖ وَعَلَىٰ الْمُؤْمِنِينَ وَ أَلَزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَىٰ وَ كَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَ أَهْلَهَا ۗ وَ كَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا (26)

چون ساختند آنانکه نامعتقد شدند در دل های شان تعصب را تعصب جاهلیت پس فرو فرستاد خدا آرامش خود را بر پیغمبر خود و بر ایمان آورنده گان و لازم ساخت ایشان را سخن پرهیزگاری و بودند سزاوار تر به آن و لایق آن. و است خدا به همه چیز دانا. (26)

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لِيَدْخُلَ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَ مُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ ۖ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا (27)

البته به یقین راست ساخت خدا پیغمبر خود را خواب را به حق؛ البته در آئید به مسجد الحرام (مقدس) اگر بخواهد خدا ایمن شده گان، تراشیده گان (مو های) سر های خود را و کوتاه کرده گان، نه ترسیده گان؛ پس دانست خدا آنچه ندانستید شما پس ساخت خدا از غیر این فیروزی نزدیکی. (27)

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَ دِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَىٰ الدِّينِ كُلِّهِ ۗ وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا (28)

او است آنکه فرستاد پیغمبر خود را به هدایت و دین حق تا غالب کند آن را بر ادیان همه آن. و کافی است به خدا گواهی. (28)

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ ۗ وَ الَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ ۖ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَ رِضْوَانًا ۖ سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ ۚ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ ۗ وَ مَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطَنَهُ ۖ فَنَازَرَهُ ۖ فَاسْتَعْظَمَ فَاسْتَوَىٰ ۚ عَلَىٰ سَوْقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيُغَيِّظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ ۗ وَ عَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً ۗ وَ أَجْرًا عَظِيمًا (29)

محمد (ص) پیغمبر خدا است. و آنانکه همراه او اند تند تر و سرسخت تر اند بر نامعتقدان، مهربانان میان خود ایشان؛ ببینی ایشان را رکوع کننده گان، سجده کننده گان، می طلبند فضل را از جانب خدا و خوشنودی؛ نشانه های شان است در روی های ایشان از اثر سجده ها. این است مثال ایشان در تورات. و مثال ایشان در انجیل مانند زراعتی که بیرون آورد پندک خود را پس قوی ساخت آن را پس ضخیم ساخت آن را پس ایستاد بر ساقه های خود، به شگفت می آورد زراعت کننده گان را تا به خشم آورد به آنها نامعتقدان را. وعده کرده است خدا آنان را که ایمان آوردند و کردند کار های شائسته از ایشان، آمرزش و مزدی بزرگی. (29)